

La inherència de la comunitat d'estructura en el ser modern

L'objectiu d'aquest treball de recerca és mostrar la inherència del concepte d'estructura a l'època moderna de tal manera que se'ns faci rellevant el caràcter nihilista i derivat de la nostra època. Interpretant filòsofs com Kant, lingüistes com Saussure i matemàtics com Gödel, hem mostrat la necessitat, en l'època moderna, d'una dualitat de plans per poder fer comparèixer algun grau d'entitat allà on regeix el continu indiferenciat, mostrant així quelcom sobre què som.

Hem vist com el temps només es fa present com l'estructura que subjau a les diferents manifestacions del canvi. En trobar isomorfisme entre tres tipus de rellotges: l'analògic, el solar i el pèndol, hem representat allò comú a tot el que canvia. A més, interpretant alguns fragments de la *Crítica de la raó pura*, hem vist la importància d'aquesta representació, fins a entendre que és constitutiva de tota intuïció, de la receptivitat, i fins per la part de l'enteniment; comparant la taula dels judicis amb la de les categories hem vist que el temps és allò que les diferencia i, per tant, allò present en la gènesi de coneixement.

El *Teorema de Gödel*, lligat al projecte logicomatemàtic de Hilbert, ens ajuda a comprendre el caràcter sintètic de les matemàtiques, la impossibilitat de deduir tota l'aritmètica a partir d'un sistema axiomàtic formal consistent i complet i, amb això, allunyar la possibilitat d'un llenguatge neutre i natural pel món.

Finalment, hem constatat aquest desencaix irresoluble modern entre el fet que *ser* no pot deixar de ser delimitació, qualitat, i alhora el nostre terreny sigui el del continu il·limitat i desqualificat en el més essencial dels àmbits: l'estudi de la lingüística a través de Saussure. Les llengües són estructura, són l'isomorfisme entre el pla de significants i el pla de significats i així fan emergir gràcies a ell entitats en els dos plans i la pretesa "realitat" que subjau a l'estructura.

□ El nostre coneixement s'origina de dues fonts fonamentals de la ment, la primera de les quals és la facultat de rebre representacions (la receptivitat de les impressions) i la segona, la facultat de conèixer un objecte per mediació d'aquestes representacions (l'espontaneïtat dels conceptes). □ Immanuel Kant

